

Růže mezi trny

S úlevou jsem se vydal na zpáteční cestu a než jsem došel do Zachariášova domu, pomalu se setmělo.

„Poranil ses!“ upozornila mě žena, když mě uviděla, „Mariina cesta je těžká, ale krásná!“ „Mluvíš o té cestě, po které jsem dnes šel, nebo o životě Ježíšovy matky?“ zeptal jsem se zmateně.

„Mluvím o obojím!“ odpověděla a opatrně mi vytahovala trny z paží. Rozzlobil jsem se. Vždyť ona mě poučovala podobně jako před několika dny pastýř Manuel! „Kde je můj osel? Odjedu odtud. A to hned!“ řekl jsem chladně. „Ty to vzdáváš?“ podívala se na mě žena překvapeně. Samozřejmě jsem to nevzdával a chtěl jsem vědět ještě víc, ale byl jsem příliš hrdý na to, abych se vyptával. Seděli jsme tedy nějakou chvíli mlčky vedle sebe a napětí mezi námi by se dalo krájet. Pak se žena zvedla a řekla nečekanou věc: „Tenkrát totiž anděl řekl Marii ještě něco.“ Napětím jsem polkl a ani nedutal. „Oznámil jí, že také její příbuzná Alžběta čeká dítě. Marie na to dlouho myslela a pak se rozhodla, že Alžbětu navštíví. Dobře věděla, že to bude nebezpečná cesta, ale chtěla za každou cenu mluvit se ženou, která prožila něco podobného. A tady,“ mladá žena se opřela o rám dveří, „se obě ženy setkaly. Ani si nemusely něco povídat nebo vysvětlovat. Alžběta hned věděla, co Marie prožívá, a Marie také. Prý jen mlčky stály proti sobě a byly šťastné. Alžběta poznala, že Marie nosí pod svým srdcem Zachránce světa.“ Uklidnil jsem se. Vše bylo najednou jasné. „Proč ale tolik trní? A co ta růže?“ zeptal jsem se.

„Trny a růže vyprávějí o Mariině životě. Prožila si totiž chvíle, které se podobaly růži, ale také chvíle, které bodaly jako trny. Neměla jen radost z Ježíšova narození, ale také bolest. Víš přece, že Ježíš byl před jejíma očima přibit na kříž! To všechno patří k jejímu životu.“ vysvětlovala mi chvějícím se hlasem. „Růže a trny patří také k mému život.“ řekl jsem a cítil, že Marii rozumím a že ona rozumí také mně.